

Arrest

nr. 269 050 van 25 februari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat H. CHATCHATRIAN, die tevens de tweede verzoekende partij vertegenwoordigt, en van attaché E. GUSSEÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 6 juni 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 11 februari 2020. Verzoekster dient op 29 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het CGVS op 22 april 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 23 september 2021 ten aanzien van elk van de verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De eerste bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoeker luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U hebt de Salvadoraanse nationaliteit en bent geboren op X 1998 in X. U woonde in Lourdes in de gemeente Colón van het departement La Libertad, samen met uw ouders, broer en zus. Uw wijk, colonia 22 de agosto, stond onder de controle van de Mara Salvatrucha (MS). Na uw secundaire studies, begint u in 2016 informatica te studeren aan het ITCA in Santa Tecla. U zet uw studies in maart 2017 echter stop na bedreigingen van de MS omdat u met een bus naar de universiteit komt die door bende 18 gebied rijdt. Ze laten u weten nu niet meer in hun gebied te willen zien. U blijft een tijdje thuis, maar eind 2018 neemt u de draad weer op en volgt u een cursus Engels aan een talenschool in Lourdes. In diezelfde periode, in september 2018, begint u een relatie met C.H.V.R.(...) die in colonia Campos Verde 2 woont, een door de bende 18 gedomineerde en gevaarlijkere wijk van Lourdes. U gaat haar vaak thuis opzoeken, wel tot 6 keer per week, en soms komt zij ook naar u thuis. Alles gaat goed tot er op 4 of 5 april 2019 twee bendeleden naar u toe komen wanneer u terugkeert van een bezoek aan uw vriendin. Ze vragen waar u vandaan komt en wat u er deed; wanneer u hen uitlegt dat u uw vriendin bent gaan opzoeken, doen ze dit af als een leugen. Ze verdenken u ervan informatie aan de rivaliserende bende door te geven en waarschuwen u niet meer naar daar te gaan. Na dit voorval beslist u enkele dagen thuis te blijven maar gaat dan opnieuw naar u vriendin toe. U zoekt haar vanaf dan nog 2 à 3 keer per week op. Een week of anderhalve week na de eerste aanspreking door de bendeleden, wordt u opnieuw door diezelfde mannen benaderd. Ze vragen u wat u was gaan doen in de wijk van uw vriendin, dat u niet had gedaan wat ze vroegen en ze u niet meer in uw kolonie wilden zien en u zo snel mogelijk moest vertrekken. U vertelde hen dat u zou weggaan zoals ze wilden. Op dat moment wordt het u duidelijk dat u niet langer in El Salvador kan blijven. Eerder had uw vriendin u ook al laten weten dat een bendelid uit haar kolonie haar had aangesproken omwille van uw aanwezigheid daar. U neemt contact op met uw vader en een vriend in België om uw reis naar België te regelen. Uw vader, die eind 2018 naar de Verenigde Staten trok om daar te gaan werken, gaat een lening aan om uw vlucht te bekostigen. U verlaat het land met het vliegtuig op 13 mei 2019 en komt op 14 mei 2019 aan in België. Op 3 juni 2019 vraagt u internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Ongeveer drie maanden na uw vertrek wordt uw moeder aangesproken op straat door bendeleden uit uw wijk. Ze vragen naar u en waarschuwen haar dat ook zij, uw broer en uw zus het land maar moeten verlaten. Daarop besluiten ze naar België te komen samen met uw vriendin. Op 24 november 2019 komen uw moeder F.Y.C.D.M.(...) (O.V. X), uw broer K.A.M.C.(...) (O.V. X), uw zus C.G.M.C.(...) (O.V. X) en uw vriendin C.H.V.R.(...) (O.V. X) aan in België. Ze dienen allen een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten neer: Uw Salvadoraans paspoort, uw Salvadoraanse identiteitskaart (DUI) en een aantal krantenartikelen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Op basis van uw verklaringen, de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en alle elementen uit uw dossier moet worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U stelt uw land te hebben verlaten omwille van de bedreigingen van bendeleden van de Mara Salvatrucha (MS) die u niet langer tolereerden in uw wijk omdat u zich vaak bevond in de wijk van uw vriendin, waar de rivaliserende bende de controle had. Er zijn echtere meerdere elementen in uw verklaringen vast te stellen die de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen met de bendes in ernstige mate ondermijnen.

Om te beginnen is er uw gedrag, waarvan gesteld kan worden dat het enerzijds weinig consistent is en anderzijds niet in overeenstemming is met uw vrees voor verdere represailles van de bendes na hun bedreigingen. U verklaart bij het begin van uw onderhoud op het CGVS voor een eerste keer in aanvaring te zijn gekomen met de bende MS in 2017 bij een bushalte in Santa Tecla, waar u toen studeerde. Wanneer ze u waarschuwen dat u zich niet langer in hun controlegebied mag vertonen, geeft u hier meteen gevolg aan uit vrees voor erger. U zet uw studies zelfs onmiddellijk stop (CGVS, p. 5, 12). De ernst waarmee u deze bedreiging en waarschuwing van de bendelenden in Sante Tecla hebt opgevat, staat in schril contrast met uw reactie op de bedreigingen van leden van dezelfde MS in uw wijk. Nochtans zou verwacht worden dat u de bedreigingen van deze lokale bendelenden minstens even ernstig of zelfs nog ernstiger zou nemen omdat zij u en uw familieleden wisten wonen en dus ook makkelijk konden raken (cf. infra). Maar niets is minder waar. Uit uw verklaringen over de aanwezigheid van de bendes in uw wijk blijkt in ieder geval dat de greep van de bende op uw wijk de afgelopen jaren was vergroot, dat er twee jaar voor uw vertrek twee mensen waren vermoord en dat de bende er haar hand niet voor omdraaide om mensen schade toe te brengen die tegen de regels ingingen (CGVS, p. 11-12). Het is dan ook tegen deze achtergrond dat uw gedrag moet worden afgewogen en beoordeeld. Al voor u rechtstreeks te maken krijgt met deze bende, waren er al tekens aan de wand dat ze u meer in de gaten hielden. U stelt namelijk dat u ze anderhalve week voor de bedreiging twee keer had opgemerkt in uw nabijheid zonder dat ze u daarbij aanspraken. Een keer bekeken ze u en volgden ze u om te kijken welk huis u binnenging en de andere keer zag u hen zitten in de buurt van uw huis (CGVS, p. 14-15). Na de eerste benadering waarbij ze u verbieden nog langer naar de wijk van uw vriendin te gaan, blijft u enkele dagen thuis maar neemt daarna toch de beslissing uw vriendin opnieuw in haar wijk te gaan opzoeken. U stelt enkele veiligheidsmaatregelen te hebben genomen. Zo nam u de bus aan een verdere halte en bracht de vader van uw vriendin u ook wel eens naar huis met de auto (CGVS, p. 16). Hoe dan ook kan het gegeven dat u een verdere bushalte koos bezwaarlijk als een veilige manier worden beschouwd aangezien uit de achtergrondinformatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de bendes in gebieden waar ze goed vertegenwoordigd informanten hebben die bepaalde personen of mogelijke doelwitten in de gaten houden. Ook u moet dit geweten hebben, in het bijzonder omdat ze u al voor de eerste bedreiging in de gaten hielden (CGVS, p. 14). Van iemand die in een wijk woont waar bendes actief aanwezig zijn en die bovendien geïsoleerd wordt, kan niet anders dan verwacht worden dan dat hij doortastendere maatregelen neemt en het rivaliserende gebied zo kort na de eerste bedreiging koste wat het kost vermijdt. Belangrijke nog is dat u geen afdoende verklaring kunt geven voor het feit dat u uw vriendin in haar wijk opzocht en elkaar niet op neutraal terrein ontmoette. U verklaart dat u uw vriendin hielp met de verkoop van traditioneel Salvadoraanse gerechten omdat u haar en haar familie hiermee ondersteunde (CGVS, p. 16). Hoe nobel uw bedoelingen ook mogen zijn geweest, deze kunnen niet opwegen tegen het risico dat u liep door u simpelweg naar rivaliserend terrein te begeven.

Ook uw gedrag na de tweede benadering, die u een week en twee dagen na de eerste situeert en die gepaard gaat met een doodsbedreiging, getuigt niet van een gegronde vrees voor de bendes en/of uw leven. Over deze tweede benadering zegt u dat de bende wilde dat u zo snel mogelijk de wijk verliet, zonder dat ze daarbij een termijn oplegden waarbinnen u uw woonplaats moest verlaten. Gevraagd of u proberen te onderhandelen hebt over een termijn, verklaart u dat er helemaal geen ruimte voor onderhandeling met de bendeleden hierover was (CGVS, p. 16-17). Hieruit leidt het CGVS af dat de dreiging imminent was voor u, wat niets ander betekende dan dat u uw woonplaats onmiddellijk diende te verlaten om uw leven niet in gevaar te brengen. Dit doet u niet. U blijft tot uw vertrek op 13 mei 2019 immers thuis wonen, zonder het huis te verlaten. Gevraagd of u overwogen hebt tijdelijk elders in het land te verblijven, zegt u dat u nergens anders heen kon omdat u daar ofwel te maken kreeg met de rivaliserende bende 18 ofwel met de MS (CGVS, p. 17-18). U gaat echter voorbij aan het feit dat de bende u niet langer in uw wijk wilde zien en dat u door het verlaten van uw wijk tegemoet kwam aan hun eisen. U vreesde echter dat als u zich elders zou vestigen alsnog vermoord zou zijn door de MS wanneer ze u zouden natrekken (CGVS, p. 18). Er is geen enkele reden zijn om aan te nemen dat u elders in El Salvador nog enigszins gevaar liep, waardoor u compleet ondergedoken diende te leven en vervolgens het land moest verlaten. Maar zelfs als u de MS elders in El Salvador zodanig vreesde en het land sowieso wilde verlaten uit veiligheidsoverwegingen, dan nog zou van u worden verwacht dat u tijdelijk elders in El Salvador had verbleven, op plaatsen met minder bendeaanwezigheid en zonder u in het openbaar leven te begeven, al was het maar om te vermijden dat de bende u in uw eigen wijk te pakken zou krijgen. Het gegeven dat u de hele tijd thuis bleef, de plaats waar de bendeleden u logischerwijze eerst zouden zoeken, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen en uw beweerde vrees voor de bendes. Deze geloofwaardigheid wordt nog verder naar beneden gehaald door het feit dat uw gedrag bovendien hoogst inconsistent is. Er kan namelijk niet

ingezien worden waarom u meteen gevolg gaf aan de eerdere bedreiging van de MS in Santa Tecla maar niet aan de bedreigingen van de bende in uw eigen woonplaats.

Bijkomend plaatst het CGVS een grote vraagtekens bij een aantal andere verklaringen over uw problemen met de bendes. Niet alleen legt u weinig aannemelijke verklaringen af over bepaalde elementen uit uw asielrelaas. Deze verklaringen zijn op sommige vlakken ook nog eens verschillend van en zelfs tegenstrijdig met de verklaringen van uw vriendin, uw moeder en uw zus. Een eerste element betreft de modus operandi van de bendeleden uit uw wijk. Aansluitend bij uw verklaringen over de feiten na de tweede bedreiging kan alleszins gesteld worden dat de bendeleden u nog een maand lang in de wijk tolereerden. Nergens blijkt uit uw verklaringen dat zij in deze periode verdere bedreigingen uitten aan uw adres of aan het adres van uw familieleden of dat er sprake was van verdere benaderingen thuis (CGVS, p. 17-18). Deze modus operandi lijkt dan ook moeilijk verenigbaar met hun eerdere doodsbedreiging. Het is volgens uw verklaringen pas drie maanden na uw vertrek, hoewel u het niet precies in de tijd kan plaatsen, dat uw moeder door de bendeleden wordt aangesproken over u en ze tegelijkertijd het bevel krijgt om de wijk te verlaten (CGVS, p. 9-10). Het houdt evenwel geen steek dat de bendeleden tussen de laatste bedreiging in april 2019 en augustus 2019 geen enkele poging ondernamen om u op te sporen, om vervolgens uw moeder op straat aan te spreken en te vragen naar uw verblijfplaats. Indien ze daadwerkelijk naar u op zoek waren of zich ervan wilden vergewissen dat u de wijk had verlaten, is het geenszins aannemelijk dat ze drie maanden zouden wachten vooraleer ze in actie kwamen. De bendeleden kenden immers perfect de locatie van uw ouderlijk huis. De verklaringen van uw moeder over de bedreigingen van de bendeleden staan bovendien haaks op de uwe. Uw moeder rept immers met geen woord over een bedreiging aan haar adres of benadering van de bendeleden omwille van u nadat u het land hebt verlaten. Ze ontkent overigens ook met klem dat er een verband is tussen uw problemen en de redenen waarom zij en uw broer en zus het land later hebben verlaten. Sterker nog, ze geeft aan dat de bende haar twee keer benaderde vóór uw vertrek met als doel dat zij er voor zou zorgen dat u niet langer naar de andere zone zou gaan waar uw vriendin woonde. Opmerkelijk is trouwens dat ze deze benaderingen eerst in april 2018 situeert tot de protection officer meermaals om bevestiging en verduidelijking vraagt, waarna uw moeder haar verklaringen wijzigt en zegt dat de bendeleden haar in april 2019 benaderden (CGVS 19/26920, p. 9-11, 18). Dat u en uw moeder dergelijke tegenstrijdige verklaringen afleggen, haalt de geloofwaardigheid van uw beweerde bende problemen verder onderuit. Evenzeer tekenend zijn de verklaringen van uw zus Carolina. Zij blijkt niet op de hoogte te zijn van de aard van uw problemen of de exacte reden voor uw vertrek. Ze verklaart enkel weet te hebben van het feit dat zowel u als uw moeder af te rekenen kregen met bedreigingen, maar meer dan dat ook niet. Verder geeft ze toe niet te hebben gevraagd naar de reden van uw vertrek uit El Salvador (CGVS 19/26923, p. 18), wat getuigt van een algehele desinteresse van haar kant. Het is niet aannemelijk dat een gezinslid van wie u beweert dat ze het land omwille van uw problemen heeft moeten verlaten, geen weet zou hebben van de ware toedracht van deze problemen noch hier informatie over zou hebben ingewonnen voor uw vertrek of na haar aankomst in België. Dit onderstreept de ongeloofwaardigheid van haar en uw verklaringen over uw problemen.

Een tweede element zijn de verklaringen over het bende 18-lid P.(...) dat uw vriendin in haar wijk benaderde omwille van u. U stelt dat u pas op het moment dat u door de bendes in uw wijk bedreigd werd, van uw vriendin te horen kreeg dat een bende lid met de naam P.(...) haar aangesproken had over u. Deze benadering door P.(...) gebeurde volgens u vóór u twee keer door de MS in uw wijk werd bedreigd. Dit veronderstelt dat de bende 18 op de hoogte was van de aanwezigheid van een persoon uit een rivaliserende wijk, wat als een niet mis te verstane waarschuwing kan worden beschouwd. Dat uw vriendin dergelijke belangrijke informatie voor u zou verzwijgen, vergeten of om een andere reden achterwege zou laten, is niet aannemelijk gezien zowel u als uw vriendin in wijken woonden die onder de controle stonden van rivaliserende bendes. Uw vriendin legde bovendien geheel andere verklaringen af over het tijdstip van de eerste benadering van P.(...) en over haar daaropvolgende reactie. Zo stelt ze vijf keer door P.(...) te zijn aangesproken over u en dat de eerste ontmoeting met P.(...) plaatsvond nadat u door de MS was bedreigd in uw wijk. Dit had te maken met het feit dat u na de eerste bedreiging twee weken niet was langsgekomen in haar wijk (cf. infra). Bovendien beweert uw vriendin dat ze de dag van haar eerste ontmoeting met P.(...) u meteen inlichtte hierover, maar dat u uw situatie niet zo ernstig inschatte (CGVS 19/26922, p. 11, 14). Ook dit is op zich al weinig waarschijnlijk. De vier daaropvolgende benaderingen door P.(...) vonden plaats toen u al in België was (CGVS, p. 11-12). Ook u verklaarde dat uw vriendin na uw vertrek nog door P.(...) werd benaderd om te weten te komen waar u zich bevond en om haar af te persen (CGVS, p. 18-19). Echter blijft het onduidelijk om welke reden een bende lid zou blijven aandringen om te weten te komen waar u bent, wanneer u zich niet langer tussen de verschillende wijken begeeft en in de rivaliserende wijk dus ook niet meer kon zijn gesignaleerd. Uw vriendin merkt op dat deze demarche van P.(...) mogelijk deel uit maakte van een geplande vergeldings-

actie tegen u als vermeend bendelid. Deze hypothese overtuigt hoe dan ook niet, temeer omdat u geen fysieke kenmerken hebt of had die er zouden wijzen dat u een bendelid was. U hebt geen tattoos en geen kledingstijl die u met een bende zouden kunnen associëren (CGVS 19/26922, p. 12-13).

Een derde element betreft uw verklaringen over de periode tussen de eerste en tweede bedreiging door de bendeleden in uw wijk. Deze zijn niet geheel eensluidend. Zo stelt u dat de eerste bedreiging plaatsvond op 4 of 5 april 2019 waarna u 4 à 5 dagen thuisbleef vooraleer u uw vriendin weer in haar wijk ging opzoeken op een zaterdag (CGVS 14-15). Deze verklaringen zijn echter moeilijk te rijmen met de datum van de eerste bedreiging. 4 en 5 april 2019 vielen namelijk op een donderdag en vrijdag. Dat u uw vriendin 4 of 5 dagen later zou hebben gezien op een zaterdag kan dus niet. Opmerkelijk is ook dat wanneer het CGVS polst naar uw veranderde of aangepaste gedrag na de eerste bedreiging dat u antwoordt dat u nadien 2 à 3 keer per week naar uw vriendin toeging, wat de indruk geeft dat u uw bezoeken voor een langere periode verminderde tot wanneer er een tweede bedreiging kwam, maar dat blijkt niet het geval te zijn. U stelt vervolgens dat de tweede bedreiging slechts een week en 2 dagen na de eerste kwam (CGVS, p. 14-15). Daarnaast legt uw vriendin andere verklaringen af over de duurtijd van uw afwezigheid uit haar wijk na de eerste bedreiging. Zij heeft het immers over een periode van twee weken (CGVS 19/26922, p. 7, 14).

Tot slot stelt het CGVS vast dat het paspoort waarmee u El Salvador heeft verlaten, al in uw bezit was nog voor de feiten die aan de basis liggen van uw vertrek zich hadden afgespeeld. Dit paspoort werd immers afgeleverd op 29 maart 2019, terwijl uw problemen zich voordeden in april 2019. Aangezien dit paspoort voor het eerst werd gebruikt in mei 2019, toen u uw land ontvluchtte ten gevolge van uw problemen met leden van de bende MS, is het dan ook opmerkelijk dat u dit paspoort al had aangevraagd nog voor uw problemen zich hadden voorgedaan. Gevraagd waarom u dat paspoort had aangevraagd, verklaart u dat u het nodig had voor een reis die u in mei 2019 ging ondernemen naar Guatemala (CGVS, p. 6). Dit is evenwel een blote bewering die door geen enkel concreet element wordt ondersteund. Het CGVS kan dan ook enkel vaststellen dat u al in het bezit was van het paspoort dat u nodig had om naar het buitenland te vluchten nog voor de feiten die tot die vlucht hebben geleid zich hebben afgespeeld. Deze vaststelling voegt in het licht van de bovenstaande vaststellingen evenwel extra gewicht toe aan de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen.

Uit de bovenstaande kan worden besloten dat u niet aannemelijk maakt dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u een reëel risico loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de afpersingpraktijken betreft waarvan uw vriendin het slachtoffer beweert te zijn geworden en de bedreiging van de bendeleden in uw wijk aan het adres van uw oom (CGVS, p. 19-20), blijkt uit niets dat deze ook maar iets met u of met de door u ingeroepen problemen te maken hebben.

De documenten die u ter staving van uw verzoek hebt neergelegd, wijzigen niets aan de bovenstaande vaststellingen. Uw Salvadoraans paspoort en Salvadoraanse identiteitskaart (DUI) bevatten louter informatie over uw identiteit, die niet onmiddellijk in twijfel wordt getrokken. De artikelen die u neerlegt verwijzen volgens uw verklaringen naar de aanwezigheid van bendes en het bendegeweld in El Salvador in het algemeen en de wijk van uw vriendin maar hebben geen betrekking op u of de door u ingeroepen problemen. Het betreft krantenartikelen over de moord op een jongen die gedeporteerd werd, over een clandestien graf in de wijk van uw vriendin en de moord op een carrosserieschilder door bendes (CGVS, p. 6, 8). Deze artikelen kunnen enkel uw verklaringen over de aanwezigheid van bendes in El Salvador en Lourdes Colón bevestigen maar ondersteunen geenszins uw verklaringen over de door u aangehaalde problemen met de bendes.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196),

het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden,

ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat uw vriendin eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming ontvangt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, C.H.V.R.(...), verklaarde over de Salvadoraanse nationaliteit te beschikken en te zijn geboren op 14 april 1999 in het departement van San Salvador, in de gemeente Cuscatlan 5, in de kolonie Monte Carmelo. U woonde tot in 2011 in de wijk Monte Carlo van de gemeente Cuscatlan 5, waarna u samen met uw ouders verhuisde naar de wijk Campos Verde 2 in Lourdes Colon. U hebt 5 broers en zussen, waarvan er 4 ook in Lourdes Colon wonen, en 1 in Los Planes de Renderos in San Salvador. Uw ouders baten daar sinds 2011 een kruidenierszaak uit vanuit hun woning. Al sedert de opstart van deze zaak worden zij geconfronteerd met benedeleden, die hen verplichten “renta” te betalen.

U werkte in 2016 uw bacculaureaat af aan de school Arturo Ambrocchi in Lourdes Colon. Daarna begon u eind 2017 aan een koksopleiding, ook in Lourdes Colon die u afwerkte begin 2019. In januari 2019 bent u vervolgens met uw eigen zaak begonnen. U kon met behulp van wat financiële steun van uw ouders het nodige keukenmateriaal aanschaffen om vanuit uw woning gerechten die u klaarmaakte te verkopen. Aanvankelijk draaide uw zaak nog niet zo goed, maar mettertijd begon u meer en meer te verkopen. Uw vriend, W.G.M.C.(...) (O.V. 8.858.573), begon u toen ook dagelijks te helpen in uw zaak. Aangezien W.(...) uit een andere buurt kwam, waar een andere bende actief was dan in uw wijk, trok hij de aandacht van beide bendes. De bende MS, die actief was in de kolonie 22 Agosto waar W.(...) woonde, sprak hem aan over zijn vele verplaatsingen naar Campos Verde 2 waar u woonde, zeggende dat ze hem ervan verdachten informatie door te spelen naar de bende 18 die actief was in uw wijk. W.(...) ontkende die beschuldiging, en bleef 2 weken weg uit uw wijk. Vervolgens is hij weer meermaals naar u gekomen, waarna hij met de dood bedreigd werd door de bende MS als hij nogmaals naar Campos Verde 2 zou gaan. Ondertussen werd u ook in uw eigen wijk lastiggevallen met vragen over waar uw vriend bleef.

Nadat W.(...) op 13 mei 2019 El Salvador had verlaten stopte u met uw eigen zaak, omdat u bang was dat als de bende te weten was gekomen dat W.(...) het land ontvlucht was dat zij u zouden vermoorden. U begon in het hotel Barcelo in San Salvador te werken, en nam voorzorgsmaatregelen om niet te kunnen benaderd te worden door de benedeleden uit uw wijk. Desalniettemin werd u in de gaten gehouden door de bende en vreesde u te worden ontvoerd of gedood. Bovendien kwam een bendelid, Pau genaamd, vijf keer naar uw winkel om te vragen waar W.(...) zich ophield. U koos ervoor om ook het land te verlaten, en schakelde daarvoor de hulp van uw familie in. Ondertussen was u ook nog in contact met F.Y.C.D.M.(...) (O.V. 8.957.897), de moeder van W.(...). Aangezien zij ook problemen had, besliste u samen te vertrekken.

U gaf Flor het geld voor een vliegtuigticket begin oktober 2019 en u vertrok vervolgens op 23 november 2019 met het vliegtuig uit El Salvador, samen met W.(...)'s moeder F.Y.C.D.M.(...) (O.V. 8.957.897), haar zoon K.(...) (O.V. 8.957.897), haar dochter C.(...) (O.V. 8.957.926), en N.A.V.M.(...) (O.V. 8.957.906), een neef van W.(...).

U kwam toen in België op 24 november 2019 en diende er op 29 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in, samen met uw reisgenoten F.Y.C.D.M.(...) (O.V. 8.957.897), C.G.M.C.(...) (O.V. 8.957.926) en N.A.V.M.(...) (O.V. 8.957.906).

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw paspoort en identiteitskaart of DUI (beide origineel), alsook nieuwsberichten over het geweld in El Salvador.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat u zich voor uw verzoek om internationale bescherming baseert op de asielmotieven die ook door uw partner W.G.M.C.(...) (O.V. 8.858.573) werden aangehaald. Dient evenwel te worden opgemerkt dat in zijn dossier een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen. Deze beslissing kan hier worden hernomen en luidt als volgt:

[idem motieven eerste bestreden beslissing]

Bovenstaande argumentatie toont aan dat de door W.(...) en u ingeroepen asielmotieven allesbehalve aannemelijk zijn. Dat blijkt overigens eens te meer als u verder bouwt op dit ongeloofwaardig relaas en stelt dat u ook na het vertrek van W.(...) naar België door de bende werd geobserveerd. Echter legt u daarover weinig overtuigende verklaringen af. U zegt dat er telkens iemand op wacht stond toen u 's morgens vroeg de bus nam (CGVS, 19/26922, p.7). Gevraagd waarom u in de gaten werd gehouden, antwoordt u dat zij u wellicht wilden aanspreken. Dat het nooit zo ver kwam, wijt u aan het feit dat u werd vergezeld van uw ouders, waardoor zij dit "nooit durfden" (CGVS, 19/26922, p.9). Het valt niet in te zien waarom deze bendeleden, die u toch een zekere meedogenloosheid toeschrijft, zouden worden afgeschrikt door de aanwezigheid van uw vader of moeder. Ook uw vrees te worden ontvoerd of gedood (CGVS, 19/26922, p.8), komt allerminst geloofwaardig over. Gevraagd waarom men u zou willen vermoorden, antwoordt u louter "Ik herhaal, omdat zij waarschijnlijk zullen beseft hebben dat hij het land verlaten had." (CGVS, 19/26922, p.9), wat toch geen afdoende verklaring lijkt. U heeft het ook over het feit dat zij schrik hadden "dat ik informatie gaf ofzo. Zo zijn de bendeleden." (CGVS, 19/26922, p.10), wat opnieuw zeer vaag is. Uw vrees om door de bende te worden gedood, lijkt bovendien in strijd met uw verklaringen over een bendelid genaamd "Pau", die tot vijf keer toe in uw winkel zou zijn komen vragen waar uw vriend was (CGVS, 19/26922, p.10). Hij zou enkel naar u toe zijn gekomen op momenten dat er geen klanten waren, "aangezien ze schrik hebben van de politie". U zou ook altijd hebben getracht hem "te negeren", waarbij u deed alsof u druk bezig was met de klanten, waarna Pau dan uiteindelijk maar besliste uw zaak te verlaten (CGVS, 19/26922, p.11). Deze koele, onverstoorbare houding waarvan u blij zou hebben gegeven, kan maar moeilijk in overeenstemming worden gebracht met uw zagezegde vrees voor deze bende.

Wat tot slot betreft uw verklaringen met betrekking tot de rente die uw ouders al sedert 2011 aan bendeleden zouden betalen, stelt het CGVS dat dit gegeven, al dan niet geloofwaardig, geen aanleiding gaf tot uw vertrek uit El Salvador. Integendeel hielden dergelijke bendepraktijken u niet tegen om in 2019 zelf een zaak op te starten, en zijn uw ouders nog steeds actief in de winkel die ze in 2011 hebben opgestart (CGVS, 19/26922, p.6). Bovendien blijkt uit uw relaas niet dat behalve uw ouders ook u gedwongen werd rente te betalen.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat u uw persoonlijke vrees voor een bende niet aannemelijk heeft gemaakt.

De neergelegde documenten leiden niet tot een andersluidende appreciatie. Uw paspoort en identiteitskaart bevestigen uw identiteit die niet ter discussie staat. De informatie over de algemene situatie in El Salvador bevestigt het bestaan van bendegeweld in uw land van herkomst. Echter toont u hiermee niet aan dat u daar zelf slachtoffer zou zijn van geworden.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchteling-rechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat

een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift en stukken

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekers geven aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en trachten deze te weerleggen.

In het kader van de subsidiaire bescherming wijzen verzoekers tevens op de (humanitaire) situatie in El Salvador. Zij stellen dat El Salvador wordt gerund door bendes en wordt gezien als een van de gevaarlijkste landen ter wereld en citeren in dit verband landeninformatie van november 2019 uit The Guardian en Foreign Policy. Verder verwijzen verzoekers naar het recente Nansen rapport 2021/2 "El Salvador – Internationale bescherming overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag" dat volgens hen bevestigt dat de bendes niet louter als criminele organisaties kunnen worden bestempeld daar hun daden en beweegredenen niet louter van economische aard zijn en dat er moet worden nagegaan of er een effectieve bescherming voorhanden is in El Salvador tegen de bendes, die wel degelijk als politieke actoren moeten worden beschouwd. Verzoekers concluderen dat de verwerende partij zich niet langer kan verschuilen achter het argument dat de bendes louter als criminele organisatie moeten worden aanzien en dat er een individuele en specifieke vrees moet worden aangetoond.

Verzoekers voegen ter ondersteuning van hun verzoekschrift volgende stukken toe:

- UK Home Office *“Country Policy and Information Note: El Salvador: Fear of gangs”* van januari 2021;
- Nansen rapport 2021/2 *“El Salvador – Internationale bescherming overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag”*.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoekers verklaren dat zij El Salvador hebben verlaten omwille van bedreigingen door bendeleden van de Mara Salvatrucha (hierna: MS-13) en de Barrio 18. Verzoeker werd niet langer getolereerd door de bendeleden van MS-13 in zijn wijk omdat hij zich vaak bevond in de wijk van zijn vriendin, waar de rivaliserende Barrio 18 de controle had; verzoekster van haar kant werd benaderd door Barrio 18 omwille van verzoekers aanwezigheid aldaar.

4.2. Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijks leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en (gedwongen) rekrutering (COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020 (hierna: COI Focus 12 oktober 2020); UNHCR guidelines).

Uit de landeninformatie kunnen een aantal potentiële risicoprofielen worden onderscheiden die slachtoffer kunnen worden van bendegeweld zoals, onder meer: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenactivisten, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politieagenten en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Ook jonge vrouwen, meisjes en kinderen en jongeren in specifieke omstandigheden, bv. wanneer zij afkomstig zijn van wijken waar bendes opereren, of met een specifiek profiel behoeven een verhoogde aandacht (UNHCR guidelines, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-22).

Of een verzoeker die valt onder een bepaald risicoprofiel nood heeft aan internationale bescherming is evenwel afhankelijk van de specifieke en individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*; *“Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee.”*; *“Depending on the particular circumstances of the case (...)”*, p. 28-29 e.v.).

Het risico voor een verzoeker om slachtoffer te worden van bendegeweld moet aldus in concreto aannemelijk worden gemaakt.

Er mag dan ook van een verzoeker worden verwacht dat hij op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die relevant kunnen zijn in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van de vervolgingsvrees dan wel het reëel risico op ernstige schade, zoals, onder meer, zijn achtergrond, ervaringen, activiteiten en familiesituatie (UNHCR Guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs, maart 2010, pt. 20).

Bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar zijn land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging dan wel het reëel risico op ernstige schade, moeten zijn specifieke en individuele omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Daarom moeten worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen.

Zoals hierna zal blijken, blijven verzoekers evenwel in gebreke om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

4.3. Verzoekers leggen in het kader van hun beschermingsverzoek verschillende documenten neer die betrekking hebben op hun persoonsgegevens, met name hun paspoorten en hun identiteitskaarten (AD CGVS, map met documenten), die hier niet ter discussie staan.

De krantenartikelen kaderen binnen de algemene (veiligheids)situatie in El Salvador. De Raad betwist niet dat het geweld er wijdverspreid is en er onder meer de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel. Deze algemene landeninformatie volstaat evenwel op zich niet om aan te tonen dat verzoekers nood hebben aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Zoals eerder vermeld, is de nood aan bescherming afhankelijk van de specifieke en individuele omstandigheden van de zaak en moeten verzoekers deze in concreto aannemelijk maken.

Hoewel verzoekers een inspanning hebben gedaan om hun verzoek om internationale bescherming met documenten te staven, volstaan voormelde stukken wegens hun inhoud in deze stand van zaken niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Er moet vervolgens worden nagegaan of verzoekers' verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met hun land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

4.4. De commissaris-generaal besluit op basis van de verklaringen van verzoekers dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende gebeurtenissen die voor hen de aanleiding vormden om El Salvador te verlaten. Hij stelt vast dat (i) verzoekers gedrag weinig consistent is noch in overeenstemming is met zijn vrees voor verdere represailles van de bendes na hun bedreigingen, (ii) verzoeker weinig aannemelijke verklaringen aflegt over de modus operandi van de bendeleden in zijn wijk, (iii) verzoekers verklaringen over de bedreigingen van de bendeleden haaks staan op die van zijn moeder, (iv) verzoekers zus niet op de hoogte was van de aard van zijn problemen, (v) het niet aannemelijk is dat verzoekster zou verzwijgen dat een bendelid van Barrio 18 haar in haar wijk benaderde omwille van verzoeker en haar verklaringen overigens niet te rijmen zijn met wat verzoeker verklaarde over het tijdstip van de eerste benadering en over haar daaropvolgende reactie, (vi) verzoekers verklaringen over de periode tussen de eerste en de tweede bedreiging door de bendeleden in zijn wijk niet geheel eensluidend zijn, (vii) verzoeker reeds in het bezit was van het paspoort dat hij nodig had om naar het buitenland te vluchten nog voor de feiten die tot die vlucht hebben geleid zich hebben afgespeeld, en (viii) verzoekster weinig overtuigende verklaringen aflegt over de beweerde observaties door de bende na verzoekers vertrek naar België.

Daarnaast bemerkt de commissaris-generaal dat de bedreiging van de bendeleden in zijn wijk aan het adres van verzoekers oom evenals de renta die verzoeksters ouders al sedert 2011 aan bendeleden zouden betalen, al dan niet geloofwaardig, niets te maken hebben met de door hen ingeroepen problemen en geen aanleiding hebben gegeven tot hun vertrek uit El Salvador.

In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengen die het geheel van bovenstaande motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas, kunnen verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om voormelde motieven van de bestreden beslissingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij om onderstaande redenen in gebreke blijven.

4.5. Waar de commissaris-generaal zijn gedrag weinig consistent noemt en niet in overeenstemming met zijn vrees voor verdere represailles van de bendes na hun bedreigingen, tracht verzoeker dit te vergoelijken door te stellen dat de bedreigingen vanwege MS-13 die hij in 2017 heeft gekend – die inhielden dat hij, indien hij niet meer door gebied van de Barrio 18 mocht gaan, 'enkel' zijn studies diende te stoppen – van een heel andere aard waren dan die in 2019, toen de MS-13 hem heeft

verboden om naar de wijk van zijn vriendin te gaan terwijl het niet zo simpel was om zijn vriendin nooit meer te zien.

Verzoeker kan in zijn redenering bezwaarlijk worden gevolgd.

Verzoekers konden elkaar immers gemakkelijk op neutraler terrein ontmoeten, zonder hierbij enig risico te hebben gelopen. Verzoeker verklaart bij het CGVS dan wel dat hij zijn vriendin, verzoekster, hielp met de verkoop van traditionele Salvadoraanse gerechten omdat hij haar en haar familie hiermee ondersteunde (NPO verzoeker, p. 16), echter deze nobele bedoelingen kunnen niet opwegen tegen het risico dat hij liep door zich simpelweg naar rivaliserend terrein te begeven.

De uitleg in het verzoekschrift dat dit een berekend risico was, te vergelijken met de huidige coronacrisis waarbij er ook bepaalde risico's verbonden zijn aan het bezoeken van familie en dierbaren, acht de Raad geen ernstig verweer nu dit in geen geval kan worden gelijkgesteld met het risico om te worden gedood door bendeleden indien hun waarschuwingen in de wind worden geslagen.

Uit verzoekers verklaringen over de aanwezigheid van de bendes in zijn wijk, blijkt dat de greep van de bende op zijn wijk de afgelopen jaren was vergroot, dat er twee jaar voor zijn vertrek twee mensen waren vermoord en dat de bende er zijn hand niet voor omdraaide om mensen schade toe te brengen die tegen de regels ingingen (NPO verzoeker, p. 11-12). Ook het rechtsplegingsdossier bevat informatie over de reputatie en werkwijze van bendes waaruit blijkt dat zij over het algemeen niet alleen doortastend en agressief zijn in hun manier van aanpakken maar ook dat zij erom bekend staan meedogenloos te zijn (zie bv. COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020, p. 9-11; 14-16; UNHCR guidelines, p. 10-13, 29, 31). Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat dit zeker het geval is wanneer iemand in hun vizier is gekomen, wat in casu het geval was nu verzoeker verklaarde dat hij ze anderhalve week voor de bedreiging twee keer had opgemerkt in de nabijheid van zijn huis zonder dat ze hem daarbij aanspraken (NPO verzoeker, p. 14-15). De commissaris-generaal bemerkt dan ook terecht dat het tegen deze achtergrond is dat verzoekers gedrag moet worden afgewogen en beoordeeld.

In deze optiek is het dan ook allerminst geloofwaardig dat hij de bedreigingen niet meer ernstig heeft genomen en reeds enkele dagen na de bedreigingen toch opnieuw verzoekster in haar wijk heeft opgezocht. Verzoeker stelt dan wel voorzorgmaatregelen te hebben genomen – zo nam hij de bus aan een verdere halte (NPO verzoeker, p. 16) – maar die zijn in geen geval ernstig en afdoende te noemen. De commissaris-generaal stelt hierover terecht: *“het gegeven dat u een verdere bushalte koos [kan] bezwaarlijk als een veilige manier worden beschouwd aangezien uit de achtergrondinformatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de bendes in gebieden waar ze goed vertegenwoordigd informanten hebben die bepaalde personen of mogelijke doelwitten in de gaten houden. Ook u moet dit geweten hebben, in het bijzonder omdat ze u al voor de eerste bedreiging in de gaten hielden (CGVS, p. 14). Van iemand die in een wijk woont waar bendes actief aanwezig zijn en die bovendien gevisieerd wordt, kan niet anders dan verwacht worden dan dat hij doortastendere maatregelen neemt en het rivaliserende gebied zo kort na de eerste bedreiging koste wat het kost vermijdt.”*

Deze houding klemt bovendien ook waar hij in 2017 onmiddellijk gevolg gaf aan bedreigingen van de bendeleden van MS-13 in Santa Tecla, terwijl deze van een compleet andere stad waren. Er kan dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker de bedreigingen van deze lokale bendeleden van MS-13 minstens even ernstig of zelfs nog ernstiger zou nemen, te meer zij hem en zijn familieleden wisten wonen en hen dus ook makkelijk konden raken.

4.6. Betreffende de bevinding van de commissaris-generaal dat verzoeker, ondanks de imminente dreiging na de tweede benadering door MS-13 waarbij zij eisten dat hij zo snel mogelijk de wijk diende te verlaten, gewoon thuis bleef wonen tot zijn vertrek op 13 mei 2019, slaagt verzoeker er niet in hier anders over te doen denken. Hij herhaalt dat hij niet van de ene op de andere dag ergens anders naartoe kon verhuizen en stelt verder dat de kans zeer klein was dat bendeleden het huis zouden binnenvallen op zoek naar hem.

Het gegeven echter dat verzoeker voor zijn vertrek uit El Salvador de hele tijd thuis bleef wonen, de plaats waar bendeleden hem logischerwijs eerst zouden zoeken, stemt niet overeen met zijn beweerde vrees voor de bendes en/of zijn leven. Indien verzoeker zich daadwerkelijk bedreigd voelde, kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij meer doortastende maatregelen zou hebben genomen om zich veilig te stellen. Dat hij daarentegen kennelijk gewoon op dezelfde plaats bleef wonen, valt hiermee moeilijk te rijmen. Ook al zou de kans klein zijn geweest dat bendeleden zouden binnenvallen, dit kon

niet volledig worden uitgesloten en biedt dan ook geen verschoning om niet tijdelijk elders in El Salvador te verblijven, met name op plaatsen met minder bendeaanwezigheid. Gezien de ernst van de door verzoeker voorgehouden bedreigingen mag immers worden verwacht dat hij alle middelen inzet om zichzelf onmiddellijk in veiligheid te brengen. Dat hij alsnog gewoon thuis bleef, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas, te meer daar zijn gedrag inconsistent is. De commissaris-generaal merkt immers terecht op dat niet kan worden ingezien waarom hij in 2017 meteen gevolg gaf aan de bedreigingen van MS-13 in Santa Tecla, maar niet aan de bedreigingen van diezelfde bende in zijn eigen woonplaats.

4.7. Verder zijn ook zijn verklaringen betreffende de modus operandi van de bendeleden in zijn wijk na de tweede bedreiging, niet aannemelijk. De commissaris-generaal stelt terdege: *“Nergens blijkt uit uw verklaringen dat zij in deze periode verdere bedreigingen uitten aan uw adres of aan het adres van uw familieleden of dat er sprake was van verdere benaderingen thuis (CGVS, p. 17-18). Deze modus operandi lijkt dan ook moeilijk verenigbaar met hun eerdere doodsb bedreiging. Het is volgens uw verklaringen pas drie maanden na uw vertrek, hoewel u het niet precies in de tijd kan plaatsen, dat uw moeder door de bendeleden wordt aangesproken over u en ze tegelijkertijd het bevel krijgt om de wijk te verlaten (CGVS, p. 9-10). Het houdt evenwel geen steek dat de bendeleden tussen de laatste bedreiging in april 2019 en augustus 2019 geen enkele poging ondernamen om u op te sporen, om vervolgens uw moeder op straat aan te spreken en te vragen naar uw verblijfplaats. Indien ze daadwerkelijk naar u op zoek waren of zich ervan wilden vergewissen dat u de wijk had verlaten, is het geenszins aannemelijk dat ze drie maanden zouden wachten vooraleer ze in actie kwamen. De bendeleden kenden immers perfect de locatie van uw ouderlijk huis.”*

Met het nietszeggend betoog dat zij alles hebben verteld hoe het is voorgevallen en dat het feit dat de commissaris-generaal dit relaas niet aannemelijk acht geen gegronde reden is om het relaas in twijfel te trekken, brengen verzoekers geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die voorgaande pertinente bevindingen kunnen weerleggen of ontkrachten.

De commissaris-generaal heeft de aannemelijkheid (plausibiliteit) van verzoekers verklaringen bovendien wel degelijk geanalyseerd in het licht van de algemene objectieve landeninformatie over de reputatie en (economische) werkwijze van criminele bendes in El Salvador en verzoekers eigen verklaringen en de door hem geschetste omstandigheden.

Zo herinnert de Raad eraan dat uit zijn eigen verklaringen en de beschikbare landeninformatie is gebleken dat bendeleden, en niet in het minst die van de MS-13, over het algemeen meer doortastend en agressief zijn in hun manier van aanpak, en redelijkerwijze kan worden geacht dat dit zeker het geval is wanneer iemand in hun vizier is gekomen. In deze optiek komt het lange stilzwijgen door de bendeleden allesbehalve realistisch en geloofwaardig over en valt dit niet te rijmen met hun eerdere doodsb bedreiging. Verzoekers brengen geen elementen bij die hier alsnog een ander licht op werpen. De commissaris-generaal kon dan ook terecht de nodige vraagtekens plaatsen bij de beweerde handelwijze van de bendeleden (zie in deze zin EASO, Judicial analysis ‘Evidence and credibility assessment in the context of the Common European Asylum System’, 2018, p. 76).

De verklaringen van zijn moeder over de bedreigingen van de bendeleden staan bovendien haaks op die van verzoeker. De bestreden beslissing duidt hierover op goede grond: *“Uw moeder rept immers met geen woord over een bedreiging aan haar adres of benadering van de bendeleden omwille van u nadat u het land hebt verlaten. Ze ontkent overigens ook met klem dat er een verband is tussen uw problemen en de redenen waarom zij en uw broer en zus het land later hebben verlaten. Sterker nog, ze geeft aan dat de bende haar twee keer benaderde vóór uw vertrek met als doel dat zij er voor zou zorgen dat u niet langer naar de andere zone zou gaan waar uw vriendin woonde. Opmerkelijk is trouwens dat ze deze benaderingen eerst in april 2018 situeert tot de protection officer meermaals om bevestiging en verduidelijking vraagt, waarna uw moeder haar verklaringen wijzigt en zegt dat de bendeleden haar in april 2019 benaderden (CGVS 19/26920, p. 9-11, 18). Dat u en uw moeder dergelijke tegenstrijdige verklaringen afleggen, haalt de geloofwaardigheid van uw beweerde bende-problemen verder onderuit.”*

De uitleg in het verzoekschrift dat zijn moeder zich niet alle data exact kon herinneren nu zij geen fotografisch geheugen heeft, overtuigt niet.

Aangezien de vermeende benadering en bedreiging door de bendeleden logischerwijze een bepalende ervaring moet zijn geweest in het leven van verzoekers moeder, mag worden verwacht dat zij deze gebeurtenissen op eenduidige en doorleefde wijze zo precies mogelijk in de tijd kan situeren, zonder dat het daarvoor nodig is dat zij ook een exacte datum kan geven. Op zijn minst mag dan ook worden

verwacht dat zij correct kan situeren of deze benaderingen voor dan wel na verzoekers vertrek uit El Salvador hebben plaatsgevonden, ongeacht de stressvolle omstandigheden waarin zij zou hebben geleefd. In tegenstelling tot wat verzoekers beweren, vormt haar onvermogen om dit te doen wel degelijk reeds een negatieve indicatie van de geloofwaardigheid van het relaas.

De vaststelling dat verzoekers zus niet op de hoogte blijkt te zijn van de aard van zijn problemen of de exacte reden voor zijn vertrek, is evenzeer tekenend. Verzoekers repliceren dat zij haar niet verder bang wilden maken en haar enkel de hoofdredenen werden verteld. Het is echter niet aannemelijk dat een gezinslid van wie verzoeker beweert dat ze het land omwille van zijn problemen heeft moeten verlaten, geen weet zou hebben van de ware toedracht van deze problemen noch hier informatie over zou hebben ingewonnen voor zijn vertrek of na haar aankomst in België. Dit onderstreept wederom de ongeloofwaardigheid van hun vluchtrelaas.

4.8. Wat betreft de in de bestreden beslissing gedane vastgestelde tegenstrijdigheden in verzoekers' verklaringen over het tijdstip van de eerste benadering van het Barrio 18-lid P. en over verzoeksters daaropvolgende reactie, houden verzoekers het in hun verzoekschrift op "*de versie van de feiten zoals weergegeven door tweede verzoekende partij is de juiste*". Het zich louter scharen achter één van de tegenstrijdige verklaringen, zonder overtuigende elementen aan te voeren waarom die verklaring de juiste zou zijn, volstaat evenwel niet om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen.

Verzoekers wijten deze 'vergissing' aan de moeilijke omstandigheden waarin zij zaten en wijzen erop dat zij geen chronologische lijst bijhielden van alle benaderingen en bedreigingen door de bendeleden. De Raad benadrukt dat deze gebeurtenissen essentiële elementen van het vluchtrelaas betreffen en een wezenlijke impact op hun leven hadden daar ze de directe aanleiding vormden voor verzoekers' vertrek uit El Salvador. Ook hier kan dus redelijkerwijze worden verwacht dat zij deze bedreigingen op eenduidige en doorleefde wijze zo precies mogelijk in de tijd kunnen situeren, zonder dat het daarvoor nodig is dat zij ook een exacte datum kunnen geven. De vaststelling dat verzoeker deze benadering door het bendelid van Barrio 18 situeert vóór hij zelf door MS-13 in zijn wijk werd bedreigd terwijl verzoekster dit erna plaatste, is niet ernstig te noemen en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun asielrelaas.

4.9. De overige motieven worden door verzoekers in hun verzoekschrift op geen enkele wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze zonder meer overeind blijven en door de Raad worden overgenomen.

4.10. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekers in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in El Salvador, acht de Raad de bevindingen van de commissaris-generaal, waaruit talrijke tegenstrijdigheden, inconsistenties en onaannemelijkheden blijken, voldoende determinerend om te besluiten dat aan het door verzoekers voorgehouden vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht. Verzoekers maken aldus niet aannemelijk El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekers.

Nu aan hun voorgehouden problemen met MS-13 en Barrio 18 geen geloof kan worden gehecht, maken zij niet aannemelijk dat zij vallen onder het risicoprofiel van iemand die zich heeft verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, laat staan dat zij om deze reden een gegronde vrees hebben of een reëel risico lopen. Een verder onderzoek in dit kader dringt zich dan ook niet langer op.

Het vraagstuk of de bendes in El Salvador louter als criminele organisaties kunnen worden bestempeld dan wel als politieke actoren moeten worden beschouwd zoals in het in het rapport Nansen wordt besproken, stelt zich hier evenmin gezien geen geloof wordt gehecht aan de voorgehouden vluchtaanleiding.

Verzoekers brengen geen andere specifieke en individuele elementen aan die een nood aan bescherming aannemelijk maken. Verzoekers verklaren dat zij in een zone woonden waar MS-13 dan wel Barrio 18 domineren, maar maken, naast hun vluchtrelaas dat ongeloofwaardig werd bevonden, geen gewag van andere elementen, omstandigheden of ervaringen waaruit kan blijken dat zij bij terugkeer door bendeleden zullen worden vervolgd of gevisieerd.

4.11. In de mate verzoekers de socio-economische situatie in El Salvador aankaarten, wijst de Raad erop dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolgning in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Noch uit de bestreden beslissingen, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er in El Salvador sprake zou zijn van een precaire socio-economische en humanitaire situatie die in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat zulke situatie, die overigens nergens in het verzoekschrift wordt aangetoond, louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van een actor (zie in deze zin HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

In casu blijkt verder niet dat verzoekers in deze context persoonlijk worden gevisieerd of dat zij behoren tot een groep van gevisieerde personen. Verzoekers tonen immers niet aan dat zij bij terugkeer naar El Salvador op intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften zouden kunnen voorzien.

Samenvattend kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoekers, indien zij zouden terugkeren naar El Salvador, door een menselijk handelen op intentionele en gerichte wijze in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen.

4.12. Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire”* van 13 juli 2021 en de nota 2021/2 van vzw Nansen *“El Salvador-Internationale bescherming overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag”* van september 2021, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven. Daarbij stippen verschillende bronnen aan dat een verblijf in het buitenland op zich geen veiligheidsrisico inhoudt bij terugkeer maar dat een eventueel risico bij terugkeer eerder afhankelijk is van de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek uit El Salvador (COI Focus 13 juli 2021, p. 25).

Zo blijkt duidelijk dat er vooreerst een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds persoonlijk bende problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador, enerzijds, en de andere terugkeerders, anderzijds.

Het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, waarnaar in de COI Focus van 13 juli 2021 wordt verwezen en dat ook in de Nansen-nota wordt besproken, handelt over de situatie van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten. In dit rapport wordt een duidelijk verband vastgesteld tussen het geweld bij terugkeer en de redenen van de oorspronkelijke vlucht uit El Salvador (p. 2). Het rapport bespreekt dan ook voornamelijk voorbeelden van personen die naar de Verenigde Staten waren gevlucht voor bende geweld en die reeds voor hun vertrek persoonlijk werden gevisieerd door de bendes. De Nansen-nota waarnaar verzoekers verwijzen erkent uitdrukkelijk dat *“in veel gevallen (...) Human Rights Watch een duidelijke link vast[stelde]tussen moord of ander geweld en de redenen waarom de persoon El Salvador in de eerste plaats was ontvlucht. (...) Volgens UNHCR zijn Salvadoranen die uitgewezen worden vanuit het buitenland makkelijk identificeerbaar door bendeleden. Dat maakt dat personen die gevlucht zijn uit El Salvador omwille van specifieke problemen, een bijzonder risico lopen.”* (p. 20).

Uit dit rapport blijkt ook dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de risico's bij terugkeer (HRW, p. 29 e.v.; COI Focus 13 juli 2021, p. 18).

Het geheel van de beschikbare landeninformatie maakt duidelijk dat een vertrek uit El Salvador omwille van persoonlijke bendegerelateerde problemen een risicoverhogende en -verzwarende factor is bij terugkeer naar dat land.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel "*certain returnees from abroad*" problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel "*depending on the particular circumstances of their case*" (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en/of algemene landeninformatie om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoekers slagen hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn verzoekers hun beweerde problemen met de bendeleden van MS-13 en Barrio 18 niet geloofwaardig. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat zij voor hun vertrek uit El Salvador reeds in die mate in het vizier zijn gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stonden van de bendeleden, noch zijn er andere indicaties die daar op wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekers El Salvador verlieten omwille van bendegerelateerde problemen, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bendegerelateerd probleem een risico zouden lopen om opnieuw te worden gevisieerd door bendeleden, laat staan dat hun vertrek uit El Salvador om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Het feit dat zij een periode in België hebben verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoekers bij terugkeer te maken kunnen krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een bijzonder risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers' verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven of dat zij als terugkeerders meer zichtbaar zouden zijn omwille van uiterlijke kenmerken of omdat zij bepaalde gewoontes of een accent zouden hebben overgenomen. Evenmin blijkt dat verzoekers zo lang in België hebben verbleven dat zij niet meer bekend zouden zijn met ongeschreven regels.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zouden kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om in verzoekers' hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen (RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoekers bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zullen worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu hun beweerde problemen met MS-13 en Barrio 18 niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van hun individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekers nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

4.13. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas respectievelijk te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Verzoekers' betoog dat zij in El Salvador geen bescherming kunnen krijgen noch er een veilig alternatief kunnen vinden, is dan ook niet dienstig.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. Het geweld waaraan de bendes zich schuldig maken wordt gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Naast dit crimineel geweld is er ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

In deze zin stelt UNHCR dan ook dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden, wraakacties tussen rivaliserende bendes, confrontaties tussen bendes en de autoriteiten dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14). Nergens uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving daarom willekeurig is. Zoals gezegd, uit de beschikbare informatie blijkt dat het aanwezige geweld voortkomt uit crimineel geweld, uit wraakacties tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de autoriteiten. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes. De bendes en autoriteiten viseren eveneens burgers met een duidelijk profiel. Gelet op de aard en/of de vorm waarin het geweld plaatsvindt, blijft de vaststelling dat het geweld duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen viseert voor een welbepaalde reden of doel en dus eerder geïndividualiseerd en doelgericht van aard is, gehandhaafd. De Raad

herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip 'willekeurig geweld' inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in El Salvador sprake is van zulk willekeurig geweld

De Raad kan enkel vaststellen dat, hoewel de schade omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador doelgericht en niet willekeurig is, noch van die aard om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voormeld artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in (interne) ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan de verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in verzoekers' geval geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekers brengen geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door hen in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers werden gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES